

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 262/22
4.9.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Меланије Сантовац, председника већа, Драгане Марчетић и Иде Никитовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Лазар Борозан, адвокат из Београда, Делијска 3, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Марија Јовановић, адвокат из Београда, Његошева 67, ради иселења, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 3621/20 од 08.11.2021. године, у седници одржаној дана 4.9.2024. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 3621/20 од 08.11.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 362/20 од 08.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да се исели из непокретности, породичне стамбене зграде број 1, површине 96 м², која се налази на потесу ... на кат. Парцели ..., уписана као објекат изграђен без одобрења за градњу у листу непокретности ... КО ... и помоћна зграда, број објекта 2, површине 18 м², која се налази на потесу ..., изграђена на истој кат. парцели.

Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС", бр. 72/11 са изменама и

допунама), Апелациони суд је оценио да жалба тужиоца није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом члана 374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП на који суд пази по службеној дужности, нити се жалбом тужиоца указује на постојање таквих битних повреда поступка, због којих би се побијана пресуда морала укинути.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је власник предметних непокретности, које се налазе у ..., у улици ...и то стамбене зграде површине 96 м² и помоћне зграде површине 18 м². У приземљу предметне куће живе тужилац и његова супруга ВВ, а од 2002. године и син тужиоца ГГ са својом супругом, овде туженом, док је на првом спрату предметне куће до 2006. године живео други син тужиоца ДД са својом породицом. Након 2006. године тужена се са супругом ГГ и једним дететом преселила на први спрат предметне куће, који део фактички користе од тада све време. Утврђено је да тужена са супругом ГГ има две ћерке ЂЂ, која има 18 година и ЕЕ, која има 13 година у време доношења првостепене одлуке. Такође је утврђено да тужилца нема других непокретности, да супруг тужене ради у ..., да обавља послове и ван радног времена, повремено одлази у Црну Гору и на друга места у циљу зараде. Такође је утврђено да су међу странкама поремећени односи дуже време и да нема међусобне комуникације.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да тужилац нема право захтевати заштиту права својине путем ревиндикационе тужбе, прописане одредбом члана 37 Закона о основама својинскоправних односа, према којим одредбама власник може тужбом захтевати од држаоца поврћај индивидуално одређене ствари, да власник мора доказати да на ствари чији поврћај тражи има право својине, као и да се ствар налази у фактичкој власни туженог и без ваљаног правног основа, налазећи да, иако је тужилац несумњиво власник предметне непокретности и у фактичкој власти једног дела те непокретности, такође, тужена у предметном стану живи са сином тужиоца, својим супругом, од 2002. године, да су у истом рођене и њихове ћерке, да редовно плаћа рачуне за предметни део куће и да нема другу непокретност. Такође је првостепени суд оценио да из утврђеног чињеничног стања произилази да је тужена успоставила довољну и трајну везу живота са предметном непокретности коју сматра својим домом и домом деце у смислу одредбе члана 8 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, чије се одредбе непосредно примењују сагласно члану 16 Устава Републике Србије, те да тужилца има право на заштиту дома. Првостепени суд је оценио и да тужена предметни стан користи на начин који не угрожава, нити умањује право тужиоца да станује у предметној породичној згради, а тужилац нема интерес у толикој мери да држи непокретност и да за тужиоца то што не држи предметни део непокретности, не би представљало прекомерно оптерећење, нити на основу утврђеног чињеничног стања прооизилази да је иселење тужене неопходно у конкретном случају. С друге стране, интерес тужене да настави да станује у предметним просторијама је питање од егзистенционалне важности јер она заједно са члановима породице нема решено стамбено питање.

Такође, имајући у виду одредбе члана 6 и 63 Породичног закона, којима је прописано да дете има право на обезбеђење најбољих могућих животних и здравствених услова за свој правилан и потпун развој, према мишљењу првостепеног

суда не постоје оправдани разлози за иселјење тужене као члана породичног домаћинства из спорног стана. Напуштање породичне заједнице тужене утицало би и на стамбено питање ћерки тужене, од којих је једна старости 13, а друга 18 година у време пресуђења, као и на склад брачне заједнице и континуитет породичних односа, имајући у виду да је одредбом члана 60 Породичног закона прописано да дете има право да живи са родитељима и право да се родитељи о њему старају пре свих других.

Имајући у виду наведено, првостепени суд је оценио да су тужена, као и њена породица, чији је члан, према предметној непокретности успоставили довољну и трајну везу и сматрају је својим домом у смислу одредбе члана 8 Конвенције за заштиту људских права и основаних слобода, те да је ограничење својинских права тужиоца, у конкретном случају, оправдано и није нарушена осетљива равнотежа између права тужене на дом и права својине тужиоца, а иселјење тужене и њене деце из предметног стана представљало би такво мешање у њихово право на дом, које није сразмерно са легитимним циљем који тужилац жели постићи, као власник непокретности, због чега је првостепени суд одбио тужбени захтев тужиоца за иселјење тужене из непокретности и одлучио као у ставу првом изреке пресуде.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, када је одлучио као изреци, дајући за своју одлуку јасне и довољне разлоге које у свему прихвата и Апелациони суд.

Наиме, одредбом члана 8 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, која је сагласно одредби члана 16 став 2 Устава Републике Србије, саставни део правног поретка Републике Србије и непосредно се примењује, прописано је да свако има право на поштовање свог приватног и породичног живота, дома и преписке. Ставом 2 овог члана, прописано је да се јавне власти неће мешати у вршење овог права, сем ако то није у складу са законом и непоходно у демократском друштву, у интересу националне безбедности, јавне безбедности или економске добробити земље ради спречавања нереда и криминала, заштите здравља или морала или заштите права и слободе других.

Одредбама члана 1 Протокол 1 уз Европску конвенцију одређено је да свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине и да нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права, чиме се ни на који начин не утиче на право државе да примењује законе које сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу са општим интересима или да би обезбедила наплату пореза или других дажбина.

Полазећи од чињенице да је приликом сваког ограничења права на имовину неопходно утврдити постојање правичне равнотеже између ограничења самог права и природе потребе за његовим ограничењем, правилан је закључак првостепеног суда о оправданости ограничења права тужиоца, јер би иселјењем тужене било угрожено њено право на дом, као и право на породични живот. Ово из разлога што је правилно првостепени суд закључио да тужена у предметном стану живи са сином тужиоца, својим супругом, од 2002. године, да су у истом рођене и њихове ћерке, да и сад живе у истом, да редовно плаћа рачуне за предметни део куће, да нема другу непокретност, те

је тужена успоставила довољну и трајну везу живота са предметном непокретности коју сматра својим домом и домом своје деце у смислу одредбе члана 8 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода чије се одредбе непосредно примењују сагласно члану 16 Устава Републике Србије,

Имајући у виду наведено, неосновани су наводи жалбе тужиоца да је право на дом из Европске конвенције погрешно примењено, позивајући се на члан 1 додатног Протокола од 20.03.1952. године, којим је предвиђена заштита имовине, те прописано да свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине, да нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу, под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права. Осим тога, правилно је првостепени суд применом одредбе члана 62 и 63 Породичног закона којим је прописано да дете има право на обезбеђење најбољих могућих животних и здравствених услова за свој правилан и потпун развој, као и на образовање у складу са својим способностима, жељама и склоностима, не постоје оправдани разлози за исељење тужене као члана породичног домаћинства тужиоца из спорног стана.

Поред тога, иако су међусобни односи парничних странака поремећени, исти нису поремећени до мере нетрпељивости и неподношљивости заједничког живота, већ у смислу да међу парничним странкама не постоји комуникација, те право становања тужиље у оквиру породичног домаћинства које чине она, њен супруг и двоје деце, не угрожава тужиоца у вршењу његовог права у мери у којој би било потребно исељење тужене. Одредбом члана 69 Породичног закона прописано је да родитељи имају право и дужност да чувају и подижу дете тако што ће се они лично старати о његовом животу и здрављу, те би исељење тужиље у конкретном случају било супротно наведеном праву и дужности тужиље као мајке. Такође, исто би било супротно начелима Породичног закона прописаним у одредби члана 2 истог закона којим је прописано да породица ужива посебну заштиту државе и да свако има право на поштовање свог породичног живота.

Осталим жалбеним наводима не доводи се у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања и донете одлуке, па исти нису посебно образлагани.

Одлука о трошковима поступка донета је правилном применом одредбе члана 150, 151 и 153 ЗПП.

Из изнетих разлога, одлучено је као у изреци, применом одредби члана 390 ЗПП.

Тужиоцу нису досуђени трошкови другостепеног поступка, јер жалбом није успео у спору, па је одлучено као у ставу другом изреке применом одредбе члана 165 ЗПП.

**Предсеник већа-судија
Меланија Сантовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице

Јасмина Ђокић